

Jónás Tamás

Pokoli politikák

1.

Mert mindig akad társasága,
kalapot hord a rettenet.
Eltitkolja, hogy iskolába
sosem járt: néha felnevet,

bár nincs ki értse, egymagában
kacag, cipője sarka fém,
veri a földet béna lábbal,
szikrákat vet, viccet mesél.

Leülni mellé, mint a tűzhöz,
veszélyes, mégiscsak muszáj,
vizes fa, hallgatása füstös,
véres tüdőt köhög a száj.

Szemébe néznek, néha gyáva
és néha bátor nők, fiúk,
s ott maradnak, mint az árva
az árvaházban, s nincs kiút.

Vizelni láttam egyszer, ülve,
a lába szárán folyt a húgy,
arról mesélt épp szemlesütve,
hogy megnyer minden háborút.

Kalapot veszek én is most már.
Na, lássuk, mit tudsz, te kujon!
A lélekfelhő és a csontvár
ütközzön meg a tejuton!

2.

Színes virág, a szirma hullik,
fenyő lehetne, alacsony.
Nyugalmat nem hagy, únos-untig
vizet fakaszt a falakon.

Izompumpa, s ha eldugulna
a szennyecsatorna, ő megint
vért keringet, s él a hulla,
senkit pusztulni nem segít.

A véleményeket megérzi,
de nem hallgat meg érveket.
Azt vallja, jó lesz újranézni
minden nyomorult életet.

A nőt, ki mindig elvetél, nem
ereszti, hajtsa csak a vágy,
kecsegteti hazug reménnyel,
rákos méhből lehet család.

A férfinak, ha karja gyenge,
az észet dicséri, győzni tud.
A tengerhez nyaralni menne,
szerinte szebb az őszi zug.

A gazdagot dicséri tapssal,
és éhezőket szentesít.
Elindulnál, de ő marasztal,
hosszú az út a csendedig.

Virágnak öltözök ma én is,
pompázom, kurva, kardvirág.
És azt illatozom, remény nincs,
ne hagyj senkit vigyázni rád!

3.

Elegáns, vonzó, mint a hajnal.
Narancsegeken, gólya, száll.
Nem mondaná sosem, hogy baj van.
A mondatod végére vár.

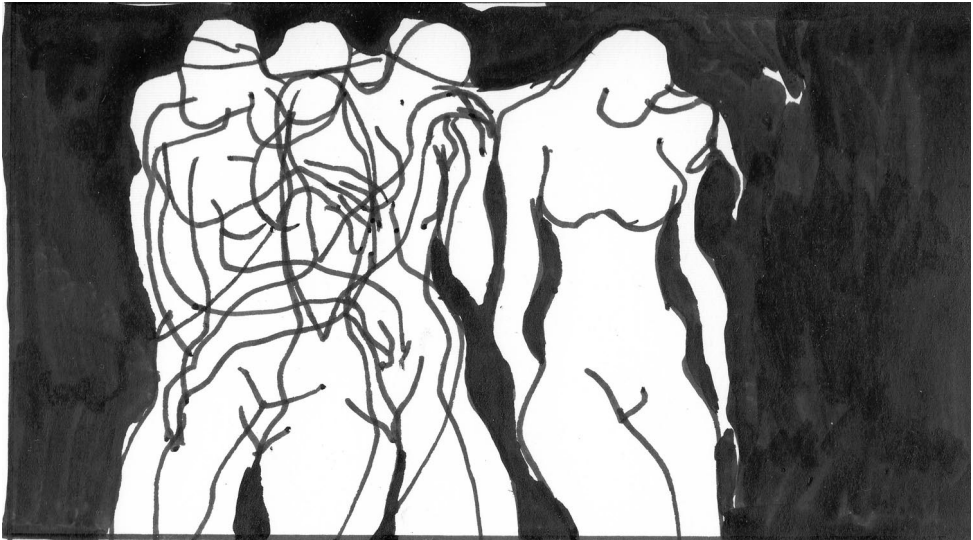
Türelmes, mint a vén pecázó.
 Papodnál illedelmesebb.
 Süket talán, olvas a szádról.
 Rá nem figyelni nem lehet.

Sirathatsz bármit, ő veled sír.
 Meleg keze a válladon.
 Szépen beszél, valódi Shakespeare.
 Túl szörnyűséges bája nyom:

csak mondatoddal ütközik meg,
 azt mondja: de, azonban, ám.
 Késszúrás szívednek fülednek
 mi kellemes, a nemdebár.

S hiába van, hogy tudja bűnét.
 A gyilkos tőr, az antitézis
 a fegyvere, a hullaszürkék
 tudják magukról, szúrnak mégis.

Elrongyolódott göncbe bújva
 ma hajnalban veled vagyok,
 és folytatom a mondandódat,
 vagy hallgatok, csak hallgatok.

Töredékek egy házasságból 1.